

GORE SRCA

VJERSKI TJEDNIK

GOD. V.

ZAGREB, 9. TRAVNJA 1950.

BROJ 15

UČITELJ USKRSNU

Ne napuštaj borbu

Jedan jedinstveni i sunčani i krvavi dan nagnuo se, da utone u sumrak. Posljednji njegovi traci obasjali su otvoreni novi grob u pećini. I malu nezametu posmrtnu povorku. Ona je nosila Pokojnika, da u tom, iz kamena isječenom, posljednjem poživljava, nađe svoje smirjenje. I netko bi mislio: stvar je svršena. Ali nije bilo tako. Sad je istom nastala prava ušurbanost i nemir.

Oko toga se naime groba okupio sav Jerusaleem. Visoko židovsko zemlje. Rimski upravitelj židovske zemlje. Raspršeni Isusovi učeniči. Cijeli tadani svijet. A zašto? Lijepo kaže biskup Eberhard: »Pred vrata toga groba postavili su svi ogromno pitanje: »Hoće li naime Onaj, koga je zahvatila smrt, vječno ostati u toj mračnoj tamnici? Ako se to dogodi, tada može svijet da mirno pobeži mimo Njega. Jer onda je On žrtva jedne obmane, jednoga utvaranja. Ali ako On ustane iz okova smrti, odbaci grobni kamen, okine poveće, tada će Njegovu posljednje veliko djelo biti iznad svih drugih Njegovih djela. I u potpunom će sunčanom svijetlu zasjati Njegova božanska moć i božanska slava. Tada je On pobjednik. Knez života. Glava, koja za sobom znači vodi sve pristaše svoje nauke.« Što će dakle biti? To je sve prodrimalo i uznemirilo.

Za Njegov grob su se svi zanimali. Jedni iz mržnje, a drugi iz ljubavi. Već je to samo po sebi dokaz Njegova božanstva. S pravom naime kaže veliki Lacordaire (Lakorider): »Ima jedan grob, na kome bdije neprestano ljubav. To je grob poniženoga, trnjeom okrunjenoga i razapeta Čovjeka. Grob, oko kojega stoji milijuni, koji Ga cijene i ljube. Ta pak činjenica sama sobom najvješće vječnu pobjedu.«

Sve su to slutili Židovi, zato ih je to uznemirilo veoma. Stoga su izmolili, da se na grob postavi odred rimskih vojnika. Oni će paziti, da se ne dogodi kakova prijevara. Time su baš oni, daleko prije nego li je Jerusaleem mislio, postali glasnici, apostoli i propovjednici Uskrsnulo. Time su zapечатili i najvažnije zavjuge potvrdili vjeru u Njega i u Njegovu uskrsnu pobjedu. Postali su nesumnjivi i kranski svjedoci Njegova uskrsnuća. Kakavičan je njihov bijeg od groba. Nerazumljiva je njihova smućenost. Suprotni su u njihovi izvori. Stranost je njihovo zamamljivanje i ponuda nagrade spavaljujućim vojnicima, da svjedoče ono, što nije bilo. Sve je to jasan govor i nepobitno svjedočanstvo o onomu, što se dogodilo u njihov uskrsni noći. Iz odeva groba u Jerusalemu uskrsnu Krist.

Najveća se djela božja zbivaju tajanstveno u nekom sumračju noći. Pa tako je to bilo i s našim otkupljenjem i s našom uskrsnućem. To je tajanstvena noć, uistinu sretna noć. U nju su bili uprti pogledi svijeta kao u čas pobjede ili ropstva. Ta je noć svršila sunčanim sjajem uskrsnog dana. Uskrasne pobjede. Uskrsnoga vjerska vjerska vjere. Tada je tek svanula jutarnja sora i za Apostole i za sav svijet.

Apostoli naime nisu bili baš oduševljeni ni nagli glasnici Uskrsnulo. U njihovim je dušama bilo preveliko zaprepaštenje nad mukama i smrću njihova Učitelja. To se nije moglo tako naglo preokrenuti. A za nas je to dobro, što su oni bili kritičari. Strašljivi i neodlučni krzmaci. Oni su oprezno sumnjali u sve. Ispitivali su i istraživali cijeli taj događaj uskrsnuća. A onda su tek vjerovali.

Najprije Tomina sumnja. Pa onda polagano vjerovanje u uskrsnuće. Sve je to sigurno i pouzdano jamstvo za potpunu istinu. Pomalo ali sigurno nestaje i posljednja magla, posljednji oblak pred prodornim zrakama sunca. Tada se tek najvješće vijest o uskrsnuću Bazapetoga i pobjeda smrti Uskrsnulo. To biva tek onda, kad su Apostoli bili čvrsto poput pečine uvjereni, da su isključeni svi izvori i isprike, i svi prigovori, da se tu radi o prividnoj smrti ili o lažnim tvrdnjama. Tada su istom sagurali glave pred ustalim od mrtvih Junskom, svojim Učiteljem. I Njemu su poklonili svoj cijeli život, svoju ljubav i potpunu svoju osobu.

»On je uskrsnuo!«. To je dakle zajednička činjenica. Ona nam govori o velikom preokretu i velikom i uzvišenom događaju. I kad dolazi Uskra, to je onda svaki puta uskrsnuće vjere i života u svijetu. U danima nastalog proljeća prostruji nova struja, puna snažna života u prirodi. U tajnim radionicama pri-

de stvara se i pojavljuje novi život. I sada on izlazi na svijetlo proljetnoga dana. Tako i u duhovnom vjerskom životu s Uskrsom ustaje novi duh, nove misli i novi život u Kristu i s Kristom.

Čvrsta vjera u uskrsnuće Fivi, jer Krist živi. On uskrsnuo živi u nebu. Ali On živi i u svijetu, kojega je ostupio. On živi u svemu, što je veliko, uzvišeno, veličanstveno — u svemu, što vjera usauđe u dušu. On živi u čežnji za vječnim, neumrlim svijetom. Njegova će se vrata jednom otvoriti umornim zemaljskim hodočasnici. I tada će svanuti zora vječnosti. I tada će otkloniti vječna neumrla pjesma: »Isus živi! S njime živim i ja!« Tako kliču sv. Bonaventura.

Živi li i danas uskrsna vjera? Na to odgovara veliki pjesnik Goethe u svom čuvenom djelu »Faust«. Zvona uskrsne noći odjek vseh uskrsnih pjesama s obližnjih crkvi dopriješe do njega. Ispuniše njegovu dušu. I spasio ga od očaja sjećanje na vjeru njegove mladosti. Tako biva i danas s istućama što traže istinu i Boga. A da se nisu bili udaljili od groba uskrsnulo Učitelja, ne bi ni bili zapali u duševne poteskoće i sumnje.

Da, živi uskrsna vjera. I danas jiho stoji milijuni oko otvorena groba, koji vjeruju. Ta cijeli svijet života kršćanstva ne bi postojao, kad bi čudo uskrsnuća Kristova bilo obmana i prijevara. Grobni je dakle kamen tu. Pretežak je i preveliki, da bi se mogao zametnuti i uništiti. Grob je otvoren. Kamen odvojen. Krist živi!

Postoji i danas isti grob Kristov. Oko njega se okupili: Armenci, Rusi, Greci, Židovi, pogani i svi narodi. On je nepobitan dokaz one čudesne osobnosti, koja je uzrok svađa mnogih ljudi. Ona je središte, za koje se zanima cijeli svijet.

Uskrsnulo je Spasitelja okružilo veliki i široki duševni svijet. Oko Njega se rvaaju i bore. Jedni u Nj vjeruju, drugi protiv Njega ustaju. I koliko god se neumorna nevjeran napinje da Ga opet bacil u grob. On živi. On nanova triumfirao uspkros tomu, sa svakim uskrsnim blagdanom.

Sa zvukovima uskrsnih zvona isprepliću se radosne uskrsne pjesme vjernaoga kršćanskog mnoštva. Uskrs je blagdan čvrste vjere i velikih preokretnih nada. Uskrs je blagdan novoga uskrsnuća kršćanskih duša s uskrsnutim Učiteljem na divan život milosti. On je podloga i zalag vječnoga života. Uskrs je blagdan, koji govori o pobjedi i k pobjedi vodi. Zato je i uskrsnuo naš Učitelj. Alahuja!

»Zemlja se potresla i umaknu, kad usta Bog, da izvrši pravdu.

Alahuja!

(Ps. 75, 9. 10)
Iz Prikazanja
današnje sv. Misle

Uskrs

Tko svjedoče daruje opet obiljem slava, plaštem ogrice izmučeno tijelo mloga kralja?

Tko za mens tko moći u čast svojoj, nosi mladi u čast slavaoj i pjesmi ovoj?

Tko tješi bol u radanju prvom i čežnji blaži, tko sobe čitavog drugima daje i meni sreću traži?

Nikada ne napuštaj borbu! Tako glas četvrti pravilo za svladavanje vladajućih čuvstva. Tko želi da svoj životni put svrši pobjedomono i da izvolye vječnu krunu, ne smije nikada odloditi mač iz ruku. O našem zemaljskom životu vrijedi rječ sv. Plama: Život čovjeka na zemlji je borba.

Nepuštajte imamo lošica. Koliko imamo u sebi svojih strašni, i te nepuštajte ne možemo nikada potpuno unijeti. Ako su i potučen i oslabljen, leže li na zemlji s istuću rana, džu se naokoro na novu borbu, te hoće da duš spremne propast li bar da škodo našem usavršavanju.

O žim nagnućima kaže sv. Bernard: Vjeruju, kad ih obuzela, tjeraju nove poteskoće, kad ih protjera, vraćaju se natrag, kad ih ugurali, anovno zaplamaju, kad zaspu, ponovno se bode. Nakon duže borbe i vježbe u samozatiji možeš izić kao pobjednik, nad svojim strastima, ukoliko si ih tako oslabio, da se rječko javljaju li se javljaju manjom snagom, ali pobjeda nikad ne će biti potpuna tako, da li ne bi više nikako osjetio.

Borba dakle ne može nikada prestati, jer neprijatelj nikada ne umire, i uvijek treba biti spreman borbi, a sad protiv ovoga sad protiv onoga zloga nagnuća. Sv. Grgur tumači Jerobo rječ: »Zemaljske životnje žubave se s tobom u miru — da se pod tim zemaljskim životnjama razumiju zločane strasti, koje na nas navlažuju poput svojih izvora, ukoliko nas potuče i naključno ubijaju, koja se protivu razumu. Tko bi mogao, ogođ hod u ovom smrtinom djeću, te zemaljske životnje potpuno izkoriti, kad je vješt apostol Pavao, koji je bio dočosan da vidi treće nebo, priznao: »Vidim drug zakon u svojim udovima, koji se protivu zakonu mojeg duha i držim me zarobljenim pod zakonom grijeha, koji je u mojim udovima.«

Tko bi dakle mogao, uvjeren da su mu strasti potpuno umrtvljene, živjeti u ovom životu bezbrižno, mirno i bez opreza? Čitamo u životu Oca, da se neki redovnik potužio opatu Teodoru, da nigdje ne može našti nješto, ni u šumskoj šjini, ni u prostorjama samostana, gdje ne bi osjetio strast i gdje bi uživao blaženim. Opat ga upita: »Kad mi brate kako si dugo redovnik?« On odgovori: Oam godina. Opat mu reče: A ja sam redovnik već šestdeset godina, pa nisam imao ni jednog potpuno miran dan.

Prisvojeda se o nekom redovniku, koji je proveo pedeset godina u samostanu u strogoj pokorbi, da se hvale, kako je uspio iz svoga srca potpuno istrijebiti sve strasti: nečistotu, pohlepu za novcem, ispraznost, srdbu i ostale. Kad je to čuo opat Abraham, ode k njemu u ćeliju i zapita ga: Kad bi ti brate, vido na ulici zlatan novac, ba ti se u tebi djeća želja, da ga uzmeš? Bi, odgovori redovnik, ali ja u tu boju odmah preuzvo i ne bih se angurao, da dignem novac. Ako je tako, odgovori opat, tada nisi još istrijebio iz svog srca želju za novcem, i znaš, da je i ne možeš istrijebiti, jer se ona istrijebiti ne da, nego treba da bude uvijek spreman da se s njom boriš. Kad bi to postojela dva redovnika, od kojih bi ti jedan bio sklon i uzidao tvoje krepost do nebasa, a drugi bi te narobe ponizivao, kievetavo i grdio, kako bi samo mogao, bi li prena obati osjetio tu sreću jednaku ljubavi? Nikada ne, odgovori redovnik, moćo bi si glu naničati, da bih obioju jednaku ljubavi. Kad je tako, reče opat, onda si obotost ni mržnja nisu još iz tvoga srca istrijebile. Budi na oprezi, da te ne navlađaju. Strasti uvijek žive, ali u srcu svojih ljudi žive u okovima.

